

so se mu vsi čudili. In kako pazljivo je poslušal pridigo, če tudi je bil tako majhen. Ko je prišel iz cerkve domov, poiskal je hitro svojo mamo ter jim pravil vesel, kar si je bil zapomnil pridige.

Tak je bil Janezek. Pobožno je molil, rad se je učil in lepo se vedel, zato ga je pa ljubi Bog tako hitro vzel v sveta nebesa. Otroci! posnemajte Vrtarjevega Janezka in ljubil vas bode Bog, radi vas bodo imeli vaši skrbni stariši in učitelji. *Fr. —ek.*

Tri cvetice.

Ko prišla je zala pomlad,
Priklile so tri cvetice
Na vrtu iz mehke zemlje,
Na vrtu iz male gredice.

Kakó so lepe, kako dišé!
Kraljice so vsega cvetja.
Vijolica, lilija bela,
Vrtnica se zove tretja.

Vijolica skrita kaže
Ponižnost, ki vsak jo ceni,
Nedolžnost lilija bela,
Vrtnica ljubezen pomeni.

O da bi vedno cvetlè
Iz vrta — iz srca mladine
Ponižnost, jasna nedolžnost,
Ljubezen Boga, domovine!

Anton Medved.

Sama sreča?

(Kajtimar.)

VI.

Krojaška je plela korenje. Proti večeru pride Janez z vozičkom na njivo ter pripelje s seboj tudi dveletnega Srečka. Naložé strnišče na voziček ter se napotijo domov. Naloženo je bilo visoko, vendar je sedel na vrhu Srečko; saj veste, otrokom se tako prijetno zdi, če se morejo malo »cici« — če se majhno peljčkajo. Prav toliko veselja kakor Srečko na vozu pa je imel Janez, ki je bil za konja. Ej, to je bil isker konjič, pa tudi muhast! Mati so pa potiskali ter opirali Srečka, da ni padel na tla.

Konjič—Janez je privozil že blizu doma, čeprav se je včasih hudomušno ustavil ali odskočil na stran, kakor delajo plašni konji. No, kar je zamudil s takim nagajanjem, prihitel je potem, ko je dirjal in prašil, da se je vse kadilo za njim po poti. — Zopet počaka konj, Srečko ga poganja: »Šivec, hi—hi!«, a Janez le neče speljati. Mati ga svaré. češ, kaj se še nisi naigral? Le brž potegni, kaj meniš, da imam tudi jaz tako pisan čas kakor ti? Sedaj pa potegne Janez naglo, Krojaška ni dobro držala Srečka, ná, pa se je zvalil z glavo naprej pod voz! Priletel je na oster kamen, ki se mu je vsadil v čelo. To je bilo joka! Srečko je vpil, ker ga je bolelo, Janez pa, ker je videl kri, in mati so bili tudi strahú vsi prepadeni. — Kako lahko bi bil kamen predrl mehko kost ter prišel do možgan! Kako malo je manjkalo, da se Srečko ni pobil smrtno-nevarno!

Ali je padel Srečko sam tako srečno, da se ni hujše poškodoval, ali ga je varoval nevidni njegov nebeški varih — kdo vé? Jaz le toliko pravim: dobro je, če ima človek srečo, še boljše pa, če mu stoji na strani angelček varih.

VII.

Po zimi ni prav varno hoditi mimo hiš, ker nobeden ne vé, kdaj zdrči sneg raz streho. To je vedel tudi Krojačev Janez in o južnem vremenu nikoli ni hodil pod kapom, ampak vselej prav tik zida, da bi ne zgrmel sneg čezenj, če bi se ravno usul. — Nekega dné že bolj na spomlad ga je privedla pot mimo Staretove hiše, s katere se je sneg že udril; nekaj malega je bilo pa še primrznjenega na opeki. Ta dan je vlekel gorak jug in topil tudi ta »ne sneg ne led«. Krojačev Janez torej stopa mimo Staretovih, kar mu prileti na ramo opeka, katere se je še na več krajih držal led. »Tè-tè! to pa niso mačje solze — tak dež!« misli si in brž zbezi od hiše naprej. Tu vidi, kaj se je zgodilo. Pod robom strehe je odjenjal zid, ker ga je snežnica in dežnica zamakala že več časa. — Zares nihče ne vé, kje ga čaka nesreča! Kdo bi si bil mislil, da bo padla opeka ravno takrat, ko pojde mimo Krojačev? Dobro, da ga ni zadela na glavo;

zakaj vse drugače pade opeka na glavo kakor sneg, čeprav samo od strehe, sneg pa izpod oblakov. Saj ga je še rama bolela precéj dnij. in vendar ga je opeka bolj oplazila kakor zares udarila po rami. Kaj, če bi bila z vso silo priletela vrh glave? In še jedno vprašanje: zakaj sploh Janez ni bil udarjen na glavo, zakaj jo je tako srečno odnesel? Zakaj? To bo zvedel Janez šele v večnosti, ko bo dajal odgovor o tem, kako je bil hvaležen svojemu angeljčku varihu za njegovo skrb in mogočno varstvo.

»To si imel srečo!« — »Pod srečno zvezdo si rojen!« — »Sreča te nosi na rokah!« Tako in podobno so govorili ljudje Janezu, niso pa pomislili, da nas varujejo nesreč sami angelji Božji. Ne, ni sama sreča, če kdo nevarnosti čudovito uide, ampak ponajveč je to zasluga angeljev varihov. In tudi nas varujejo ne samo takrat, kadar se zavedamo, da smo v nevarnosti, temveč dostikrat mi še ne opazimo nesreče, katero je zabranil naš zvesti angeljček varih. Zato pa vsi od kraja, kolikor nas je, trdno sklenimo: Nobeno jutro in noben večer ne opustim molitvice na čast angeljčku varihu.

Zimske podobice.

(Piše Janko Barle.)

III.

Lepo je Goričarjevi Anici, lepo, ali ne? Njen oče in njena mati pazita na njo, da ne moreta bolje, povsod jo ljubijo in ne manjka ji ničesar. Le pogledajte jo samo, kako je zavita v topli kožuhec in obuta v svetle škornjice, da bi lahko skakala po snegu; vendar Anica je dobro dete in hodi mirno iz šole in v šolo. Ona kosmata črna kapica se ji tako poda, ej pa tudi topla je, kaj bi tisto. Prav nič je ne zebe, dasi je potok že davno zamrznil in od streh visé dolge ledene sveče. Res se ji l'čica rdečé in mali nosek tudi nekoliko, vendar sile ni, saj skrbita njena roditelja, da ne bode zeblo